

SAFLAR YENİDEN BELİRLENİYOR

Aydınlık Dergisi, 16 Aralık 2001

Yıldırım Koç

Türkiye’de bugün belirli bir yaşın üzerinde olanların dünyaya bakışları ve siyasal kimlikleri Soğuk Savaş koşullarında belirlendi. Bu yıllarda oluşan saflaşmalar 1980 sonrasında muğlaklaşmaya ve hatta bazen anlamsızlaşmaya başladı. 1990’lı yıllardan itibaren saflar yeniden belirleniyor. Orta yaşı aşmış birçok arkadaşla konuştuğumuzda bunu somut bir biçimde görebiliyoruz. Geçmişte farklı saflarda yer almış akli başında bazı insanlar, güncel bazı konularda aralarındaki farkların pek de öyle önemli olmadığını düşünmeye başlıyor. Güncel konularda başlayan yakınlaşma, değişen koşullara bağlı olarak, diğer alanlara da atılıyor. Soğuk Savaş’ın sona ermesi, Sovyetler Birliği’nin çökmesi ve ulusötesi sermayenin gerçek emperyalist ve vahşi yüzünün iyice açığa çıkması, geçmişin yanılısamalarının aşılmasına önemli katkılarda bulunuyor.

12 Eylül öncesinde nüfusun önemli bir bölümü solculara “vatanhaini” gözüyle bakardı. Sovyetler Birliği’nden ruble alan herhalde oldu; aynen ABD’den ve Avrupalılardan dolar ve mark alan olduğu gibi (işin ilginç yanı, geçmişte ruble almayanların bir bölümü bugün mark ve dolar alabiliyor). Ama solcuların büyük çoğunluğu ajan da değildi, vatanhaini de. Sağcıların büyük çoğunluğu da ajan da değildi, vatanhaini de.

Bugün herşey çok daha net bir biçimde görülebiliyor. Kıbrıs konusunda Avrupa Birliği’nin haksız ve terbiyesiz talepleri karşısında takınılan tavır, birçok konuya açıklık getiriyor. Türkiye açısından son derece önemli olan ve Türkiye’nin son derece haklı olduğu bir konuda haksız ve terbiyesiz talepler geldiğinde, bir kesim bunların kabulünü istiyor, büyük bir çoğunluk ise bunlara karşı çıkıyor.

Türkiye varoluş yokoluş noktasına geldiğinde, “vatan, millet, sakarya” edebiyatı da, “işçi sınıfının uluslararası birliği” edebiyatı da sona eriyor. Avrupa Birliği’nin bu talebine evet mi, hayır mı? Saflaşmayı belirleyen, bu soruya verilen yanıtıdır.

Avrupa Birliği, 1915 yılında Anadolu’da bir Ermeni soykırımı yapıldığını ileri sürüyor ve bunun Türkiye tarafından kabul edilmesini istiyor. Soykırım iddiasını kabul ederseniz, bunun ardından tazminat ve toprak talepleri gelecek. Diğer bir deyişle, Ulusal Kurtuluş Savaşımızla yırttığımız Sevr Antlaşması yeniden masaya konacak. Avrupa Birliği bu konuda pervasız bir biçimde kararlar alıyor. Susarak bu konuyu geçiştiremezsiniz. Ermenilerin soykırım iddialarına karşı çıkmak yetmez. Avrupa Birliği’nin bu konudaki talepleri karşısında ne diyorsunuz? Avrupa Birliği’nin bu taleplerine karşı çıkma cesaretiniz var mı?

Bu sorular artırılabilir. Ege, Ermeniler, azınlıklar, Heybeliada Papaz Okulu, Patrikhane konularında Avrupa Birliği’nin haksız ve terbiyesiz taleplerine evet mi, hayır mı?

IMF’ye hepimiz karşı olduğumuzu söylüyoruz. Peki, IMF’nin ve Dünya Bankası’nın patronu Avrupa Birliği’nin ve ABD’nin demokrasi ve insan hakları savunuculuğuna evet mi, hayır mı?

Bağımsızlık, ulusal egemenlik ve demokrasi mi, yoksa bağımsız ve ulusal egemenlik olmadan demokrasi olacağı gibi bir iddiaya destek mi, mandacılık mı?

Türkiye’de saflar yeniden belirleniyor.

Geçmişte kendisini “solcu” veya “sağcı” olarak nitelendiren insanlar, bugün bu ve benzeri sorulara verilen yanıtlara göre yeniden saflaşıyor.